

Трешивани от менсрага, код-^{1.}
 то се нази в Музеи Вапцаров.
 София.

31-7-1930 г. - Банско

ПОГРЕБЕНИЕ

 / на Анна /

Когато минеш синята гора
 По малката извиваща пътека,
 Поспри се, чуй изъ нейнитъ недра
 Дали не плаче тъжно въ тишината
 Душата ми до болка изтерзана.
 И после пакъ мини все тъй-полека
 Заслушана дълбоко въвъ листата,
 Които ще повтарятъ: Анна, Анна...

Или пакъ питай, минеш ли отъ тамъ,
 Изморените въ тежъкъ трудъ дървари,
 Но тихо, сѣкашъ, че говоришъ въ храмъ;...
 За любовта която греи въ Пирина
 И бродяца съ свѣтулкитъ надъ Гласна
 И после щомъ вечернята удари
 И замръчи надъ моята Родина
 Скръсти ръце защото тя огасва...

И събери най/-/хубави цвѣта
 И пѣснитъ ми прѣснати въ тъмата
 Следъ туй вземи я, чиста тя
 Ще свѣти ярко въвъ очитъ сини/и/
 Пиринъ забравилъ пѣсенъта отъскоде
 Ще гледа, ти я погребешъ съ цвѣтята
 Отгоре ярко ще горятъ рубини
 И после бавно поеми надоле

 Последния денъ на юлий.

